

VERSLAG VAN DE
LEZING VAN
23.03.2005

OP DE WEG
VAN GELUK

Oene Hofman

Stichting
WijzeR
Voor spirituele groei en bewustwording

Lieve mensen, op de weg van geluk, ik wil graag vanavond iets met jullie delen wat ik heb ervaren en geleerd wat geluk is. Ongeveer zes jaar bestaat die tijd nu en we zullen een aantal dingen tegenkomen die heel gevoelig zijn, wat persoonlijk is (daar open ik mezelf ook voor), het kan zijn dat je denkt “dit is niet zo mijn ding”.

Ik wil vanavond graag mijn waarheid delen, en ik hoop dat er delen van die waarheid zijn die jou ook dichterbij jouw waarheid brengen. Dat is wat ik ons allen wens deze avond, dat we ons op die manier mogen verbinden.

Op de weg van geluk, wat een titel, waarom niet op de weg naar geluk? Je gaat toch ergens naartoe?

Dat dacht ik ook altijd, ik wilde net als ieder ander graag gelukkig worden. Er zijn momenten dat ik dat was. Kleine gelukjes, grote gelukken, maar meestal sluimert er iets in je dat je denkt ik weet het niet, ik kan het niet pakken!

De eerste werkelijke inzichten die ik kreeg over geluk was op het moment, juist (dit is juist zo typerend) dat ik pijn en diepte in mijn leven ervaarde. In die tijd van mijn scheiding van mijn voormalige vrouw. En ik denk dat je ergens in glijd in een aantal donkere weken. En dat je niet weet wat je moet doen. Hoe je dingen die gebeuren niet hebt zien aankomen, wat er gebeurde, niet gewild en toch lijkt het te gaan zoals het gaat. Toen we daar heel open in stonden, mee bezig waren wat het haar deed en mij. Ik kon op een gegeven moment niet eens meer een krant lezen, kon me niet concentreren. Ik was een zombie, logeerde even bij een vriendin die een luisterend oor heeft. Mijn vrouw was er ook net geweest en we ruilden om van huis. Zij ging overdag aan het werk en ik een beetje wennen aan het idee. Ik schreef dingen van me af en wandelde en fietste in die prachtige augustus weken van 98.

Ergens lag een boek in haar boekenkast, deze trok mijn aandacht. Ik moest dat boek pakken en later leerde ik dat dit synchroniciteit heette maar dat wist ik toen nog niet. Het boek was van Wayne Dyer “mijn ziel en zaligheid”. Ik bladerde erin en ik zag op de achterkant en dacht “dit boek heeft een antwoord voor mij”. Ik had de antwoorden nog niet maar ik wist dat ze ergens lagen.

In Hoogeveen fietste ik naar de boekwinkel en het boek lag er nog, wat natuurlijk zo hoorde en ik las het. Het is een prachtig boek en een aantal dingen die raakten mij enorm. 1 van die dingen was, en ik wist dat ik dit ook deed, dat wij het **geluk buiten onszelf zochten**.

Op dat moment als je partner bij je weg valt waarmee je een stroomverbinding hebt, deze als het ware opdroogt. Ik voelde dit loopt niet helemaal lekker en in het boek stond **keer naar binnen** en daar vind je de antwoorden. Het was zo’n moment dat je weet “dit is waar”, ken je dat?

Met je hoofd en met je hele lichaam, “dit is een waarheid”! Dus dit was mijn waarheid, een antwoord om verder te komen.

Dan ga je nadenken en kom je erachter dat ik niet alleen bij mijn vrouw maar met heel veel dingen het geluk buiten mezelf zocht. Ik merkte dat ik heel gevoelig was voor complimentjes van collega’s. Dan zeg je, ja dat is logisch, maar ik was er meer afhankelijk van dan dat ik mij realiseerde. Het was zelfs zo, dat het iets met mijn gemoed deed als ik de krant las en wat er met aandelen gebeurde, dat ik mijn emoties en gevoel hiermee liet beïnvloeden.

Na een aantal maanden besloten te hebben al mijn aandelen te verkopen beseftte ik en voelde ik dat naar binnen gericht zijn de waarheid was, maar hoe doe je dit? Dat had ik mijn hele leven nog niet gedaan en hoe moest ik dit nu doen? Dus dan ga je verder met het boek en ga je voorzichtig open staan en ontmoet je nieuwe mensen. Deze mensen geven je een tip, je gaat

een workshop volgen, leest een ander boek die je een duwtje geeft in een bepaalde richting. En zo kwam ik stapje voor stapje binnen in mezelf, dit zijn inzichten die later komen, op het moment zelf besef je dit niet.

Als je naar binnen gaat en dat gaat dan heel voorzichtig dan kom je het **vrouwelijke** deel van jezelf tegen. Het mannelijke (wat ik in mijn geval behoorlijk had ontwikkelt) was de ratio (beredeneren van dingen). Mijn partner vroeg bijvoorbeeld "wat voel je in deze situatie?" en ik vertelde vaak wat ik vond. Ik kon niet zo goed zeggen wat ik voelde en begon met terugwerkende kracht (we zijn nu een aantal maanden verder) kleine verschillen en emoties beter te begrijpen. Naarmate dat ik naar binnen keerde begon ik haar beter te leren kennen en wat ze eigenlijk bedoelde.

Als je dan probeert verder naar binnen te gaan, wat voor mij niet gemakkelijk was, want ik had in mijn jeugd hier een bunker omheen gebouwd, dan moet deze langzaam afbrokkelen. Ik had een gesprek met een hele lieve buurvrouw en dit gesprek ging over iemand die deed aan **regressietherapie**. Ze vroeg mij of dit niet iets voor mij was. Op dat moment wist ik dit is het, voorheen had ik dit nooit gedaan maar ik was er nu klaar voor. Van die momenten het 1 volgt het andere op. Afspraak gemaakt, gevoeld hoe het was met die persoon, het was goed en ik ben er helemaal in gaan zitten, wou weten wie ik was.

Ik wilde leren voelen en wilde weten waarom ik haar wel had gehoord, maar niet had begrepen. Als je er zo in gaat zitten dan gebeurt er nogal wat met je. Als je dan teruggaat via regressie naar het schoolplein waar ik 3 jaar lang nogal ben gepest. Dat je daar naar teruggaat dat is nogal wat, je ruikt hoe het was en naast wie je in de klas zat. Namen en momenten kwamen terug en pijn natuurlijk ook. Ik voelde hier moet ik doorheen en door die pijn daar moet ik doorheen. Om die bunker te kunnen afbreken.

Als je er eenmaal in gaat zitten dan komt het, dan moet je wat heel moeilijk is (merkte ik) wat heel veel pijn doet **loslaten**. Ik merkte dat ik gehecht was aan die momenten, ik had ze weggestopt. Iets wat ik niet meer wilde weten, iets wat ik wist maar waar ik geen aandacht meer aan gaf. Ook niet in het gezicht wilde kijken.

Maar ik wist als ik hier niets mee doe, dan kom ik niet verder.

Wil je dan naar binnen gaan dan kom je deuren tegen. Die kunnen open en er zit iets achter. Dingen die je onbewust weet, maar waar je bewust niet mee omgaat. Open je een deur dan komen er herinneringen, dit doet vaak pijn. Als je deze pijn in het gezicht kijkt dan kun je loslaten.

Ik leerde toen van het ene boek na het andere: Boeddha leerde me dat het leven lijden is, de 1^e van de vier edele waarheden. De 2^e was: wil je daar vanaf, het lijden komt door de gehechtheden. Tot op zekere hoogte is de gehechtheid wat je bij je houdt of wat je het liefste kwijt zou willen. Het kon niet anders dan dat ik via regressie alles opnieuw zou beleven.

Ken je regressie? In mijn geval moest ik door diepe ademhalingsoefeningen >hyperventileren met de ogen dicht. Liggend helemaal ontspannen, je hele lijft tintelt. Ik moest op mijn knieën zitten en hij gaf mij een groot kussen en zei "pak dit eens vast". De docent had mij een trauma "aangepaat" en zei "dit kussen is de persoon op wie jij je wilt uiten, wat wil je tegen hem zeggen?" Ik zal je besparen wat ik zei, een oorverdovend geweld kwam er uit mij. Compleet leeg schreeuwen, echt alles eruit. Het was erg belangrijk dit te doen, de pijn doorgaan en dan loslaten.

Ik kwam erachter dat ik vroeger ook een aantal faalangsten had gehad. Ik was erg ziek geweest en in dat schooljaar zei mijn leraar dat ik "zaagsel in mijn kop had". Dit doet heel wat

met je als je 9 jaar bent. Het kleine stemmetje in mijn hoofd bleef, ook bij een presentatie, ging alles perfect ik hoorde toch het stemmetje en dan kwam het “zaagsel” terug.

Als je dit herkent in therapie dan kun je leren en loslaten. Tot ik weer ergens vastliep, er waren inmiddels enkele weken verstreken. Mijn vrouw was weggegaan, workshops gevolgd, nieuwe vriendschappen ontstaan. Maar op een gegeven moment stagneerde dit, dat voelde ik. De volgende barrière was dat er zoiets was als **eigenliefde**. Ik zag dat de faalangst duidelijk aanwezig was in mijn patronen. Daardoor kwam ook het aspect “het niet van jezelf houden” weer naar voren.

Een volgende fase in mijn geluksfactoren.

Eerste aspect: naar binnen gaan, 2e aspect: regressietherapie, en 3e aspect: houden van jezelf (eigenwaarde)>naar binnen kijken en zien naar de aspecten die je niet oké vindt en blijven kijken en zien dat het verandert.

Geluk betekende voor mij een goed gevoel over jezelf. Om dit te doen was een persoonlijke ontwikkelingstraining. Als het ware zoals jullie naar mij kijken zo naar jezelf te kijken. Hoe zeg je dit precies? Hoe voelt dit> wat is je lichaamstaal<hoe komt dit over? Dit was ook een openbaring, leren luisteren naar wat je denkt.

Dit gaat automatisch en ik schrok van mezelf, de vooroordelen die ik in mijn denken had opgebouwd. Als je mensen gaat veroordelen leerde ik, dan is dat een soort spiegeleffect van wat je onbewust van jezelf veroordeelt. Als ik dat stuk in mezelf zou kunnen oplossen zou ik in relaties met andere mensen heel anders kunnen staan (niet meer veroordelen). Hetzelfde geldt voor de dogma's, hier kom ik later op terug.

Ik ben protestants opgevoed en heb ooit geleerd dat er een element is wat een mystieke betekenis heeft in het Christendom. God wil leren liefhebben zegt de grootmeester. Er zijn 2 wetten sprak God ooit: 1) heb God lief met heel je gevoel 2) gelijk aan de 1^e>soort esoterische wiskunde, heb je naaste lief zoals jezelf. En hiermee worden we plat gegooid, normen, waarden, kerken.

Ik begon te voelen en me af te vragen wil ik werkelijk liefhebben, bij mezelf moeten beginnen, de eigenliefde?

En ik leerde dat als ik elementen in mezelf zou kunnen liefhebben ik ook andere zou kunnen liefhebben. Ik leerde dat ik een ander niet meer zou kunnen liefhebben dan dat ik mezelf had kunnen geven. Dat is nogal wat.

Op een gegeven moment kwam ik een prachtige uitspraak van Mahatma Gandhi tegen> **geluk hangt af van wat je kunt geven niet wat je kunt krijgen**. Ik had net het boek van Deepak Chopra, de 7 spirituele wetten van het leven, gelezen. De 2^e wet was de wet van het geven, als je onbaatzuchtig geeft dan gebeurt er iets met jou en met degene aan wie je geeft. Er is een energie, een vibratie, hij noemt het een veld. Als je oprecht geeft, dan komt het bij je terug. Je weet niet wanneer en hoe en dat moet je meteen weer loslaten. Geluk hangt af van wat je kunt geven niet van wat je kunt krijgen. Als je dat gaat oefenen dan komt er heel wat op je af, het is als het ware een goede wijn die over je tong rolt. Dus het aspect geven, hierin gaan zitten, inzoomen, gaan leven.

Dan gebeuren er hele mooie dingen, collega's waar je niet zoveel mee hebt, iets voor hen doen en hierdoor een dieper contact maken dan voorheen!

En zo begon deze wet van het geven prachtig te werken in mijn leven. En zo was het ook met geluk, als je geluk wilt beleven ga dan geven. Probeer het maar eens, het is ongelooflijk mooi...

Ik kwam in aanraking met een “cursus in wonderen”, een heel mooi boek. Een geweldige uitdaging!

Dik 1.300 bladzijden en het leert je, dat alles wat je ziet en alles wat “is” een illusie is. Een ding wat mij ook erg raakte was wat Boeddha zei “**neem alleen iets aan als het resoneert met je hart**”

En op een gegeven moment resoneerde het geschrevene met mijn hart...

Toen ik deze stappen las in het boek was ik een stap dichterbij, wil je liever gelijk hebben of gelukkig zijn? Ik was nooit iemand die gelijk wilde hebben, maar een gezond dispuut, daar was ik niet vies van. Ik zag in dat als ik met vrienden of collega's was, gelijk willen hebben eigenlijk een win>verlies situatie was. En daarom hou ik nu een dialoog, een debat ja zelfs een scherpe discussie liever bij me vandaan.

Liever een gesprek, hierin respecteer je elkaar en is er een win>win situatie. Als je in een debat gelijk wilt hebben voelt dat gelijk even goed voor jou, maar voor de ander niet, een tijdelijke win situatie. Dit gaat de ander bewust of onbewust weer aan je teruggeven... wil je gelijk hebben of liever gelukkig zijn?

Naar jezelf kijken, waar hecht je je aan, hoe zit je daar, ga je door met discussiëren tot iemand zegt...je hebt gelijk, oké.. oké...? Er zijn veel dingen in de praktijk die veel energie kosten en weinig opleveren.

Opnieuw kwam Boeddha langs, een jaar of 3 later in mijn verhaal. Prachtige dingen waren er gebeurd, ik was wat wijzer geworden. Van geest wat opener begon mijn vrouwelijke kant wat te openen. Heel bewust minder de mannelijke kant, deze had al genoeg aandacht gehad. De vrouwelijke kant is fantastisch om iets mee te doen, een weergaloze ervaring om hier op leren te vertrouwen. Zo volg ik steeds meer mijn hart, het hart weet wat het verstand te boven gaat.

De Boeddha, en dat resoneerde enorm in mijn hart, zei **er is geen weg naar geluk, geluk is de weg**. Ik las hem nog eens, kon het nog niet begrijpen. In een metafoor (vergelijking) zat ik op een snelweg en kon de oprit niet vinden. Ik kon de breedte en de diepte niet bevatten van deze uitspraak. Hier ligt het geheim van wat je heel dicht bij geluk brengt. Ondertussen leefde ik vanuit mijn vrouwelijke kant en ontmoette mensen die dit ook deden. Ontmoeting van hart tot hart. Ook bij de stichting In-zicht, die spiritualiteit in een breder licht zien, mocht ik in het bestuur zitten. Begon stukjes te schrijven in een nieuwsbrief over geluk en besepte dat je iets creëert, iets waarvan je niet weet waar het begint en eindigt.

Processen, net als de cursus in wonderen, als uit de bunker in de wind gaan staan, in de wind van het leven, dan

Bij de kerk weggaan, het veilige, het paste niet meer bij me.

Het benauwde mij. Binnen in mij groeide iets wat veel groter was, meer dan dat mijn opvoeding en de kerk mij geleerd had. Ik kon mij niet meer verbinden met de religie die mij klein hield en beperkte. Dogma's is iets wat een ander je aanreikt, vensters waardoor je naar buiten keek waren werkelijkheid geworden. Zo van zo kijk je naar God en niet anders. Ik voelde dat ik vrij wilde zijn. Ik werd vrij in mijn keuzes en ook moest ik de protestantse kerk verlaten.

Ben gaan leren over de Boeddha en de leer van de Hindoes. Als je gevangen zit in het Christendom doe je dit niet zo gauw.

Het is geweldig, mooi om met een open hart ook eens een andere invalshoek te lezen.

Het nieuwe testament ben ik weer gaan lezen en ik kan u niet vertellen hoe dat mij ontroerde. De oude woorden met een open hart lezen.....

Dan komen de betekenissen tussen de woorden in je hart te liggen.

Vroeger waren die niet verbonden aan mij, ik las het letterlijk.

Ook de symbolen in de leer van de Hindoes, als je die schoonheid ziet dan zie je de waarheid.

Er zijn verschillende wegen die leiden tot het hoogste geluk. De verbinding met de schepping, er is geen weg naar geluk, geluk is de weg. Hij was toch nog te moeilijk voor mij....

Ik heb hem even laten zitten, maar wist dit is een hele bijzondere>diepe. Het besef dat je alleen maar kan zijn en niet kunt worden... Dit was de grote mythe, iedereen wil gelukkig worden.

Ik ook, dan denk ik: wacht.. je wilt iets.. je bent nog nietje legt het in morgen...onder voorwaarden. 1)eerst een mooi huis /2)diploma /3)vakantie>komt het geluk, dan is het altijd morgen. Maar dit heb je niet in de hand, heb je dat huis, dan went dat.

Toen ik dit ontdekte, dat het opperste gevoel van geluk het **zijn** is en niet morgen, dat was een enorme omslag voor mij. Leven vanuit het nu, het zijn, hoe doe je dit? Ik kwam erachter dat de woorden van de Boeddha betekenden>als je eigenlijk bent dan zit je op de weg, als je wilt worden zit je op de oprit die er niet is. Er is geen weg naar geluk, geluk is de weg. Dat kan alleen door zijn, voel je dit? Als je het nu niet bent wie moet het dan morgen voor je doen om dit te creëren? Het gaat erom dat je gelukkig bent!! Dit waren de hoofdthema's van mijn leven, wat geluk mij heeft gebracht.

Valkuil: als je dingen probeert is dat een zwakke poging (niet de weg), het doen is de weg, een sterke poging.

Er is moed voor nodig, vanuit liefde. Niet in haat, laat in liefde los, anders creëer je weer pijn om je heen. De voorganger met wie ik een gesprek had, ik zei"ik ga bij de kerk weg" hij zei"oké".

Hij vond het jammer maar in een gesprek ziet hij dat hij maar zelden iemand had gezien die de kerk verliet en er zo prachtig in zat. Hij wenste mij geluk en alles goeds, dit deed me goed. Mijn ouders leefden niet meer en zij hadden mij opgevoed in een bepaalde traditie van"zo moet het".

Ondertussen was ik zo gegroeid in mijn innerlijke zijn dat ik in gesprek met hen kon gaan.

Dat zij het nu kunnen begrijpen waarom ik deze keuze had gemaakt. Dit is prachtig, dat je in dit universum, ook al zie je elkaar niet toch elkaar kunt ontmoeten. Al is het niet in aardse vorm dan ben je er nog steeds.

Een diep moment was dat ik geen lichaam ben met een ziel maar een ziel met een lichaam. Ongelofelijk belangrijk om hier eens naar te kijken als je spiritueel wilt groeien.

Wayne Dyer zei>**ben je in een traditie opgevoed, dat als je sterft dat je nog altijd voortleeft, weet je wel dat je er al was voordat je geboren was?** Als je dit weet dat je eeuwig bent, waarom dan de angst om te leven?

Die kwam goed binnen, het duurde even voordat deze geïntrigeerd is in jezelf. Steeds resoneert deze in mijn zijn. In een ongewoon gesprek met God laat hij ons weten" **jouw ziel is mij en zij weet dat**". Ik ging beseffen dat het wezenlijke deel waaruit ik was opgebouwd, het

sterrenstof, hetzelfde was als de creator zelf. De ongelofelijke schoonheid die verborgen in jou en mij verweven is.

Tweede gedeelte, vragen en afsluiting:

Aristoteles zei> het geluk is met de tevredenen, als je de stappen hebt gevolgd 1) eigenliefde, 2) loslaten, 3) geluk bij jezelf zoeken. Je moet dus aanvaarden wie jezelf bent plus wat je hebt, als je loopt te zoeken wat je zou willen, leg je alles weer buiten je.

Tevredenheid met wat is en niet met wat je niet hebt. Een andere mooie uitspraak van Abraham Lincoln>**mensen zijn zo gelukkig als ze besluiten te zijn**. Ook een hele diepe vind ik.

Mijn wezenlijke aspect, door woorden intonatie, ogen, daaraan kunnen jullie zien wie ik ben en niet dood jas/overhemd etc. Als je afwijkt van het traditionele pad dan is dat eerst eng.

Laatst een gesprek gehad met het dienstcentrum van de protestantse kerk over bidden/gebed. Ik zei “doe het even niet” zie wat er dan gebeurt....reactie was voor hem te veel, ik deed het ook altijd, het was aangeleerd bijna mechanisch te noemen. Nu als ik een automatische reactie merk, neem ik een stapje terug.

Er is moed voor nodig, maar dan komt er een gebed uit je hart voor terug. Doe dit ook eens, je zult versteld staan....In de ogen van de schepper doen we niets verkeerd. Soms falen we, zeggen ze, maar de zondes zijn ook aangeleerd, op diep niveau zondigen we niet. In de oeroude esoterie komt naar voren dat er maar 1 zonde is “dat we niet weten wie we zijn”.

Mijn ziel is liefde en licht, opgebouwd uit de bron zoals we ooit zijn opgebouwd. Een lange reis te hebben gemaakt, het is vervuild maar de kern is licht en liefde. De grootste zonde die we kunnen doen is “het niet beseffen”. Al het andere is ervaring om te **weten**.

Vraag: Is het belangrijk dat we vanuit ons hart kiezen wie we willen zijn en wat we doen en niet meer op geloven om gezag te veranderen?

Antwoord: In de kerk van Rome zie je ook dat de “waarheid” die al 10.000den jaren verteld wordt de Da Vinci code niet moet lezen. Ook de rol van Maria Magdalena /van de vrouw krijgt niet de aandacht die het verdient. Het boek opent je hart, doet een appel op je gevoelsleven voor de vrouwelijke energie/graalenergie. Andries Knevel zegt “het is schadelijk voor het Christendom” en dat is ook zo. Kies zelf, maak keuzes, met je hart. In Nederland kan het niet, een eeuw geleden was ik voor wat ik nu vertel op de brandstapel gekomen. De hele aarde is in beweging.

Vorige week kwam ik uit Egypte en de reisleidster (40jr), archeologe van beroep, modern mens, wel traditioneel, vertelde mij hoe je een goede moslim kon zijn en toch wel voorzichtig voortgaan....

Dit geldt voor jullie ook deze avond, wordt er iets verteld wat iets wil vertellen iets duidelijk wil maken.

George Bush moest gekozen worden om de angst te vergroten om de dingen scherper te zien. Hij zegt dit zijn de goede en dit zijn de slechte mensen, volg mij en anders ben je tegen mij. Er is zoveel pijn, ja zelfs haat (is hele diepe pijn), voel eens als je gelooft dat als je sterft dat er 12 maagden op je wachten in het hiernamaals, zou dit waar kunnen zijn?

De tijd is er om te kiezen op verschillende niveaus, of het nu economisch of spiritueel is, het maakt niet uit. De tijd is voor mij rijp om mijn ervaringen met jullie te delen, mijn waarheid dichterbij jouw waarheid te brengen.

Kennen jullie de parabel van de verloren zoon?

De zoon kreeg spirituele rijkdom mee en ging op reis net zoals wij en door te hechten aan aardse dingen zijn we vermogens kwijtgeraakt.

Door ons te hechten zoals Boeddha zegt zijn we onszelf verloren. Op het moment in het verhaal als de zoon geen vermogen meer heeft en de kudde schapen hoed (het diepst dat je kunt zinken volgens Joodse traditie), verlangt hij naar het huis waar hij ooit wegkwam.

Als hij thuiskomt, oordeelt zijn vader niet, maar geeft hem een mantel van liefde.

De creator oordeelt niet, het vader en moeder principe is licht en liefde en veroordeelt niet. De oudste zoon vraagt bij thuiskomst aan de knecht "wat is er feest?" Het is feest voor het thuiskomen van je broer. Dan wordt hij boos en vraagt aan zijn vader "waarom nog nooit een feest voor mij? Wees blij want **je broer was dood en is weer levend en jij bent altijd bij mij**. Alles wat van mij is, is van jou en dat is altijd zo geweest!

Een Marcel Messing aspect, een deel van ons is als de jongste zoon, die op reis is gegaan en uit de geestelijke traditie is weg gedwaald.

Als Christus zijn volgelingen heeft gekozen, de 1 moet dit en de andere moet nog een dode begraven, dan zegt hij ongeveer hetzelfde: **Laat de doden de doden begraven**. De dode is de onwetende. Als we wakker worden en het verlangen van de ziel komt om naar huis te gaan, dan is het feest. De ziel is geluk en gelukzaligheid kan naar huis.

Vraag: Bent u het zich bewust dat een scheiding een soort rouwproces op gang brengt?

Antwoord: Eerst niet, maar het is een diep rouwproces. Pas driekwart jaar later zag ik het als een groot cadeau. Door alle processen heen zag ik zulke prachtige dingen.....Een jaar later zei ik tegen vrienden "het is het mooiste wat me ooit is overkomen". Juist door het cadeau van de verandering, elke tegenslag heeft zijn gouden rand.

Vraag: Hoe kan het dat de ziel open kan staan voor demonen?

Antwoord: Als de mensen wakker worden en keren van niet liefde naar liefde, als een bloem die open gaat staat, dan kun je ook open staan voor andere invloeden. Demonen, ze zijn er in veel entiteiten met donkere bedoelingen, maar er zijn ook prachtige lichtwezens. We staan er niet alleen voor, maar als het licht groeit, groeit ook de duisternis. Je hebt altijd de keuze om zelf te kiezen voor het licht.

Een groot meester die ooit zei:

Je verstand kan mij onmogelijk begrijpen en je hart kent mij al.

Zo ligt het ook met het innerlijke weten, maar voor wetenschappelijk onderzoek ongrijpbaar.

In ons is een bron van weten, wijsheid, kennis, gnosis(innerlijk weten) die verborgen is.

Een Gods aspect buiten jezelf zien en dan bij jezelf terugvinden, naar binnen gaan en je vindt schoonheid en geluk. Schoolsysteem laat ons kiezen tussen scheppingsmodel of evolutiemodel.

Geheim: voor mij is het niet nodig, ik geloof als ik sterf, dat ik het begin mag aanschouwen en het geheim van leven en sterven mag zien.

Ik wil voordat onze wegen gaan scheiden iets met jullie delen, een sprookje.....

De kleine Ziel en de Zon

Ergens in de tijd was er een kleine Ziel die tegen God zei: 'Ik weet wie ik ben!'.

God zei: ‘Dat is heel mooi. Wie ben je dan?’

En de kleine Ziel riep: ‘Ik ben het Licht!’

God glimlachte en zei: ‘Dat klopt. Jij bent het Licht’.

De kleine Ziel was dolblij, want het had ontdekt wat alle zielen in het Koninkrijk moeten ontdekken. ‘Woepie,’ zei de kleine Ziel, ‘dat voelt goed!’.

Maar al gauw wilde de kleine Ziel meer dan alleen maar *weten* wat het was. Nu wilde het *zijn* wat het was. Daarom ging de kleine Ziel terug naar God. (Dat zouden alle zielen moeten doen die willen zijn wat ze wezenlijk zijn.)

De kleine Ziel zei: ‘Hoi God. Ik weet nu wel wie ik ben, maar mag ik dat dan ook echt zijn?’

God antwoordde: ‘Bedoel je dat je wilt zijn die je *al bent*?’

‘Nou,’ zei de kleine Ziel, ‘het is wel leuk om te weten wie ik ben, maar om het dan ook te *zijn*, dat is weer iets heel anders. Ik wil weten hoe het voelt om het Licht te zijn.’

‘Maar dat ben je al!’ herhaalde God met een glimlach.

‘Ja, maar ik wil weten hoe dat *voelt*,’ drong de kleine Ziel aan.

‘Ach ja’, lachte God, ‘ik had het kunnen weten. Je hield altijd al van avonturen.’ Maar toen keek God opeens ernstig: ‘Alleen ...’

‘Alleen wat?’ vroeg de kleine Ziel.

‘Nou kijk, er is niets anders dan het Licht. Ik heb niets anders geschapen dan wat jij bent. Daarom is het niet zo gemakkelijk voor je om te ontdekken wie je werkelijk bent. Wat je niet bent is er immers helemaal niet?’

‘Hè?’ zei de kleine Ziel beduusd.

‘Je moet het zo bekijken’, zei God, ‘jij bent net een kaarsje in de Zon. Je bent er wel, samen met een ziljoen andere kaarsjes die samen de Zon vormen. En de Zon zou zonder jou de Zon niet zijn. Nee, dan zou het een zon met een kaarsje minder zijn – heel iets anders dan de Zon, want dan zou ze niet zo helder schijnen. Maar om jezelf te herkennen als het Licht als je omringd wordt door Licht, is wel een probleem.’

‘Nou,’ zei de kleine Ziel al wat vrolijker, ‘u bent God. Verzin maar iets.’

God glimlachte weer. ‘Dat heb ik al gedaan. Omdat je jezelf niet kunt zien als het Licht als je een deel bent van dat Licht, zal ik je omringen met duisternis.’

‘Wat is duisternis?’ vroeg de kleine Ziel.

God antwoordde: ‘Dat is wat je niet bent’.

‘En ben ik bang voor de duisternis?’ vroeg de kleine Ziel bezorgd.

‘Alleen als je daarvoor kiest,’ zei God, ‘er is eigenlijk niets om bang voor te zijn, tenzij jij vindt van wel. Het is allemaal maar verbeelding, snap je. We verzinnen het zelf.’

‘O’, zei de kleine Ziel opgelucht.

Toen legde God uit dat als je je ergens van bewust wilt worden, je daarvoor het tegenovergestelde nodig hebt. ‘Dat werkt prima,’ zei God, ‘want anders zou je er nooit achter komen hoe of wat iets is. Je kunt *warm* niet herkennen zonder *koud*, *boven* niet zonder *onder*, *snel* niet zonder *langzaam*. Je weet niet wat *links* is als je *rechts* niet kent, *hier* niet als je *daar* niet kent en *nu* niet als je *later* niet kent. Dus als je omringd wordt door duisternis, moet je niet boos worden. Je moet juist een Licht in de duisternis zijn in plaats van boos te worden. Dan zul je ontdekken wie je werkelijk bent. En alle anderen zullen het ook ontdekken. Laat je Licht zo schijnen dat iedereen weet hoe bijzonder je bent.’

‘Dus het is wel oké om anderen te laten zien hoe bijzonder ik ben?,’ vroeg de kleine Ziel. ‘Natuurlijk,’ glimlachte God, ‘heel erg oké! Maar onthoud goed: ‘bijzonder’ is niet hetzelfde als ‘beter’. Iedereen is bijzonder op zijn eigen manier. Maar er zijn een heleboel die dat vergeten zijn. Zij zullen ontdekken dat het oké is dat ze bijzonder zijn, als jij begrijpt dat het oké is dat jij bijzonder bent.’

‘Leuk,’ zei de kleine Ziel en sprong op en neer van blijdschap, ‘ik kan net zo bijzonder zijn als ik zelf wil!’

‘Ja, en je kunt nu meteen beginnen’, zei God die ook blij was. ‘Wat voor soort bijzonder wil je zijn?’

‘Wat voor soort bijzonder?’ herhaalde de kleine Ziel, ‘dat begrijp ik niet.’

‘Nou’, zei God, ‘het is al bijzonder om het Licht te zijn. En bijzonder zijn kan op een heleboel manieren. Het is bijzonder om vriendelijk te zijn. Het is bijzonder om zachtaardig te zijn. Het is bijzonder om creatief te zijn. Het is bijzonder om geduldig te zijn. Kun jij nog meer dingen verzinnen?’

De kleine Ziel was even stil. ‘Ik kan een heleboel manieren verzinnen om bijzonder te zijn!’ riep het toen uit. ‘Het is bijzonder om behulpzaam te zijn. Het is bijzonder om te kunnen delen. Het is bijzonder om aardig te zijn. Het is bijzonder om rekening te kunnen houden met anderen’.

‘Juist’, zei God, ‘je kunt dat allemaal zijn, of welk deel van bijzonder zijn je ook maar wilt, wanneer je maar wilt. Dat is wat het betekent om het Licht te zijn’.

‘Ik weet wat ik wil zijn, ik weet wat ik wil zijn,’ riep de kleine Ziel opgewonden, ‘ik wil dat deel van bijzonder zijn dat *vergevingsgezind* wordt genoemd. Het is toch bijzonder om vergevingsgezind te zijn?’

‘Nou en of,’ zei God, ‘dat is heel bijzonder.’

‘Oké,’ zei de kleine Ziel, ‘dan wil ik dat zijn. Ik wil vergevingsgezind zijn. Ik wil voelen hoe het is om dat te zijn.’

‘Goed’, zei God, ‘maar je moet nog één ding weten.’

De kleine Ziel begon nu een beetje ongeduldig te worden. Het leek wel of er altijd nog iets ingewikkelds aan te pas moest komen. ‘Wat dan?’ zuchtte de kleine Ziel.

‘Er is niemand om te vergeven.’

‘Niemand?’ De kleine Ziel kon zijn oren niet geloven.

‘Niemand,’ herhaalde God, ‘alles wat ik heb gemaakt is perfect. Er is geen zieltje in de schepping minder perfect dan jij. Kijk maar om je heen.’

Opeens merkte de kleine Ziel dat zich een grote menigte verzameld had. Van heinde en verre – uit het hele Koninkrijk – waren de zielen gekomen. Het bericht dat de kleine Ziel een bijzonder gesprek had met God had zich verbreid en iedereen wilde horen wat er gezegd werd. De kleine Ziel keek naar al die andere zielen. Het moest toegeven dat geen van hen minder perfect was dan de kleine Ziel zelf. Dat was het wonder van al die zielen om hem heen. En hun Licht scheen zo helder, dat de kleine Ziel bijna niet naar hen kon kijken.

‘Wie moet je iets vergeven?’ vroeg God.

‘Hier is geen lol aan,’ mopperde de kleine Ziel, ‘ik wilde voelen hoe het was om de Vergevingsgezinde te zijn. Ik wilde weten hoe dat deel van bijzonder voelt.’

Nu leerde de kleine Ziel hoe het voelde om verdrietig te zijn.

Op dat moment stapte er een Vriendelijke Ziel uit de menigte naar voren.

‘Maak je geen zorgen, kleine Ziel,’ zei de Vriendelijke Ziel, ‘ik help je wel.’

‘Heus?’ De kleine Ziel leefde op. ‘Hoe dan?’

‘Ik kan je iemand geven die je kunt vergeven.’

‘Kun je dat echt?’

‘Zeker wel!’ zei de Vriendelijke Ziel, ‘ik kan naar je volgende leven op aarde gaan en iets doen wat jij me kunt vergeven’.

‘Maar waarom? Waarom zou je dat doen?’ vroeg de kleine Ziel, ‘jij bent zo’n perfect Wezen! Jij creëert met de sterke trilling die je uitzendt zoveel Licht, dat ik bijna niet naar je kan

kijken. Waarom zou je die trillingen zo willen verminderen dat je heldere Licht donker en ondoordringbaar wordt? Jij bent zo licht dat je kunt dansen op de sterren. Zo licht, dat je je met de snelheid van je gedachten door het Koninkrijk kunt bewegen. Waarom zou je mijn leven willen binnentreden en je zo zwaar willen maken dat je zoiets slechts kunt doen?’

‘Heel eenvoudig’, zei de Vriendelijke Ziel, ‘omdat ik van je hou.’

De kleine Ziel leek verbaasd over dat antwoord.

‘Wees maar niet zo verwonderd,’ zei de Vriendelijke Ziel, ‘jij hebt voor mij hetzelfde gedaan. Weet je dat niet meer? O, weet je, wij hebben gedanst samen, jij en ik, heel vaak. Door de eeuwigheid heen, door de eeuwen heen hebben we gedanst. Door alle tijden heen en op allerlei plaatsen hebben we samen gespeeld. Je weet het alleen niet meer. We zijn allebei het Al geweest. We zijn het Boven en Onder ervan geweest, en het Links en Rechts. We zijn het mannelijke geweest en het vrouwelijke, het goed en het slechte - we zijn zowel slachtoffer als de schurk geweest. Zo zijn we samengekomen, jij en ik, al een heleboel keren. We hebben *elk* de *ander* de juiste en perfecte gelegenheid gegeven om te Uiten en te Ervaren Wie We Werkelijk Zijn. En daarom,’ zei de Vriendelijke Ziel, ‘kom ik in je volgende leven op aarde en zal ik deze keer de ‘slechterik’ zijn. Ik zal iets echt vreselijks doen, zodat jij kunt voelen hoe het is om de Vergevingsgezinde te zijn.’

‘Maar wat ga je dan doen?’ vroeg de kleine Ziel een beetje zenuwachtig, ‘wat voor vreselijks?’

‘O’, antwoordde de Vriendelijke Ziel met een glimlach, ‘we verzinnen wel iets’.

Toen leek de Vriendelijke Ziel weer ernstig te worden. Hij zei zacht: ‘In één ding heb je wel gelijk, weet je’.

‘Wat is dat dan?’ wilde de kleine Ziel weten.

‘Ik zal mijn trillingen moeten verminderen en heel zwaar moeten worden om dit niet-zo-goede te doen. Ik moet doen alsof ik iets heel anders ben dan ik in werkelijkheid ben. Daarom moet ik je in ruil om een gunst vragen.’

‘Wat je maar wilt! Wat je maar wilt!’ riep de kleine Ziel. Het begon te dansen en te zingen: ‘ik mag vergevingsgezind zijn, ik mag vergevingsgezind zijn!’ Toen merkte de kleine Ziel opeens dat de Vriendelijke Ziel heel stil was.

‘Wat? Wat moet ik voor je doen?’ vroeg de kleine Ziel, ‘je bent echt een engel dat je dit voor mij wilt doen!’

‘Natuurlijk is deze Vriendelijke Ziel een engel,’ viel God hem in de rede, ‘dat is iedereen. Onthoud goed: Ik stuur je alleen maar engelen!’

Nu wilde de kleine Ziel helemaal niets liever meer dan te doen wat de Vriendelijke Ziel hem vroeg. ‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg de kleine Ziel weer.

De Vriendelijke Ziel antwoordde: ‘Als ik je kwets en als ik je pijn doe, als ik je het ergste aandoe dat je je kunt voorstellen – dan ...’

‘Wat dan? Wat dan?’ viel de kleine Ziel hem in de rede.

Omringd door een nog grotere stilte dan eerst zei de Vriendelijke Ziel: ‘dan ..., dan ..., dan moet je bedenken Wie Ik Werkelijk Ben.’

‘Natuurlijk! Dat zal ik voor je doen!’ riep de kleine Ziel, ‘ik beloof het. Ik zal me je altijd herinneren zoals je hier nu voor me staat!’

‘Goed’, zei de Vriendelijke Ziel, ‘want zie je, ik zal zo erg moeten doen alsof, dat ik mezelf zal vergeten. En als jij je dan niet meer herinnert hoe ik werkelijk ben, dan kom ik daar een hele tijd lang niet meer achter. Als ik vergeet Wie Ik Ben, vergeet jij misschien zelfs Wie Jij Bent. Dan zijn we allebei verloren. En dan hebben we weer een andere ziel nodig om te laten ontdekken Wie We Zijn.’

‘Dat gebeurt niet,’ beloofde de kleine Ziel nog eens, ‘ik zal me je herinneren. En ik zal je dankbaar zijn voor je geschenk: de gelegenheid om mezelf te ervaren als Wie Ik Ben.’

En zo werd het afgesproken. De kleine Ziel ging over naar een nieuw leven, verrukt van het feit dat hij het Licht was. Dat was immers heel bijzonder. En de kleine Ziel was er ook verrukt van dat hij dat deel van bijzonder dat *vergevingsgezind* heette, mocht zijn.

De kleine Ziel wachtte vol ongeduld op het moment dat het zichzelf als vergevingsgezind mocht ervaren. En dat het de ziel die dat mogelijk maakte kon bedanken.

En elke keer als er een nieuwe ziel in zijn nieuwe leven kwam opdagen, of die nu vreugde bracht of verdriet – en speciaal als hij verdriet bracht – dacht de kleine Ziel aan de woorden van God. ‘Onthoud goed,’ had God met een glimlach gezegd, ‘Ik stuur je alleen maar engelen.’

Uit: Een gesprekje met God - Neale D. Walsh

Verzorging verslag: Aaltje Hoekstra

